

[Fisker.]

ling vil resumere, hvad der hidtil er foregaaet paa dette Omraade, og fremstille det, som om Bægeret allerede er bredfyldt, og som om endnu et Skridt i denne Retning vil være ensbetydende med den fuldkomne Katastrofe for Landets Skatteborgere. Jeg advarer paa Forhaand mod alt for voldsom Agitation paa denne Sag. Alle her i Landet, ogsaa Formueejerne, ved, hvorledes det virkelige Forhold er. Trods Krise og trods Skattepaalæg har Formuerne klaret sig helt bravt her i Landet. Indskuddene i Banker og Sparekasser viser dette bedre end noget andet. Ultimo Juli i Aar var Indlaanene rundt regnet 100 Mill. Kr. større end i Fjor paa samme Tidspunkt. Dette tyder jo ikke paa, at Kapitaldannelsen er standset, det viser tværtimod det modsatte, egentligt noget glædeligt; men netop derfor maa det staa klart, at det vil blive en overmaade vanskelig Opgave at fremstille Forholdet, som om Landets Formueejere er den Befolkningsklasse, der stærkest er mishandlet af Krisen og Kriselovene. Naar man som her i Lovforslaget fritager de smaa Sparere, hvis Kapital som oftest er opsparet personlig Arbejdsydelse, for Renteafgiften og reducerer dennes Størrelse, efterhaanden som Tiderne bedres, finder jeg ikke, der begaas Uret ved at paalægge den bedst stillede Del af Befolkningen dette Bidrag til Fordel for Krisens virkelige Ofre, og jeg vilde for mit Vedkommende ikke have haft noget imod, om man, hvis det var nødvendigt, inddrog de meget store Indtægter under en Særbeskatning med tilsvarende Formaal. Jeg ønsker at sige det saa klart, som det er mig muligt. De Medborgere, der ved Begyndelsen af det fjerde Kriseaar sidder med større Formuer eller betydelige Indtægter eller maa-ske begge Dele tilsammen, har sidst af alle Ret til at beklage sig over den Medfart, som Tiden har givet dem. Paa den Baggrund, som frembyder sig, naar man ser hen til de arbejdsløses sørgelige Lod, til den haarde Kamp, der i Titusinder af Hjem Landet over maa udkæmpes for at redde Hjemmet fra Forlis og for at skaffe det allermest nødvendige til Dagen og Vejen, naar man ser hen til den i Forhold til Landets Størrelse alt for store Skare, der er virkelig kriseramte, ja saa vil det paa den Baggrund være en uløselig Opgave, selv i de Kredse, der rammes af dette Lovforslag, at oparbejde Følelsen af, at der her begaas en grov Uret.

Under Forslagenes Forelæggelse i Gaar er der gjort nøje Rede for de forskellige

Enkeltheder. Jeg skal derfor afholde mig fra at komme ind derpaa. Med Hensyn til Skattelovforslaget er jeg enig i de Undtagelsesbestemmelser, der er anført i § 2, og som, hvad jeg allerede har peget paa, formentlig i meget høj Grad vil forøge Konverteringsmulighederne, og med Hensyn til den i § 3, 3die Stykke, indeholdte Aftrapning af det skattefrie Beløb vil der formentlig kunne forhandles om en lempelig Overgang fra det ene Trin til det næste. Det samme gælder rimeligvis ogsaa Spørgsmaalet om Renteafgifternes Indbetaling, hvor jeg kunde ønske de sædvanlige Terminer i Statsskatte-loven opretholdt.

Jeg vil da gerne til Slutning udtale Haabet om, at der paa det Grundlag, der her foreligger, maa kunne føres en frugtbringende Forhandling i det kommende Udvalg. Den Forhandlingsvillie, der indtil nu har været til Stede i dette høje Ting, naar Krisens Problemer drøftedes, og som har bibragt Befolkningen Indtryk af, at Rigsdagen har baade Villie og Evne til at løse de Opgaver, som Krisen stiller os, denne Forhandlingsvillie er forhaabentlig fremdeles til Stede. Vi fra vor Side er rede til at yde vort Bidrag til, at Forhandlingerne ogsaa denne Gang maa kunne afsluttes med et godt Resultat for Land og Folk.

Krag: Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte, at efter hans Mening laa de her foreliggende Lovforslag indenfor Rammen af Vinterens Overenskomst angaaende Hjelpeforanstaltninger overfor Krisen. Det gør mig ondt at maatte bestemt bestride den ærede Ordførers Berettigelse til at fremsætte denne Udtalelse i Forbindelse med det Rente- og Skatteproblem, som her foreligger til Behandling. Jeg maa paa mit Partis Vegne og personlig i overordentlig Grad beklage, at Regeringen ikke har udnyttet Loven om Nedsættelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser og om Oprettelse af Krisefonden til en almindelig Rentenedsættelse af Udlaan fra Laaneinstitutter og til et alvorligt Forsøg paa Gennemførelsen af en Konvertering af de højt forrentede Obligationer paa frivillig Grund. Jeg beklager, at den højtærede Handelsminister, som har Pligt til at overvaage den almindelige Rentenedsættelses Indtræden, ikke synes at have haft Held med sig i saa Henseende, ja, at han endogsaa paa Sparekassemødet i Aalborg gav Anvisning paa Anvendelse af en Fremgangsmaade fra Bankers og Sparekassers Side som Konsekvens af Nedsættelse af Indlaansrenten, der direkte modvirker Muligheden